

în loturile membrilor P.N.Ț., anchetat cu brutalitate și condamnat. A murit în 1954, la închisoare, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPESCU, Pârvu. Preot din Moldova. Nu a fost găsit în 1945, așa că i-a fost arestată soția și trimisă în lagărul de la Caracal.

POPESCU, Petre. Născut la 7 martie 1914, în comuna Logrești-Moșneni — Gorj. Preot ortodox, paroh la Obislavu — Vâlcea. Arestat la 15 august 1952. Detenția la Gales și Peninsula. Eliberat în mai 1954. Rearestat în 1959, anchetat la Securitatea din Uranus și condamnat, prin sentința 16/22.03.1961 a Tribunalului Militar București. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

POPESCU, Petre. Născut la 22 septembrie 1922. Absolvent al Facultății de Teologie. Preot ortodox. Arestat în august 1948 și condamnat la 2 ani de închisoare.

POPESCU, Petre. Născut la 6 august

1924, în comuna Horodnic (de pe valea pârâului cu același nume, din zona Rădăuților, aproape de frontieră). Membru al grupului de partizani anticomuniști condus de Vladimir Macoveiciuc, care a acționat în

spatele liniilor trupelor sovietice, care invadaseră Bucovina. Denunțat în octombrie 1944 și arestat de NKVD. Condamnat de un tribunal sovietic și deportat în Siberia, de unde a fost eliberat, prin grațiere, la 30 noiembrie 1955. La 1 decembrie 1955, a ajuns înapoi în România.

POPESCU, Petre. Colonel-magistrat. Procuror în procesul din 1936, în care au fost judecați lideri comuniști, în frunte cu Ana Pauker. Redăm, în continuare, fragmente din rechizitoriul susținut de Petre Popescu: “[...] *Comunismul e cancerul omenirii, iar dictatura proletară e mai periculoasă decât despotismul antic! Mentalitatea comunismului se caracterizează printr-o ură contra tuturor superiorităților, fie ale bogăției, fie ale inteligenței [...]* În

aceste cuvinte magice, «dictatura proletariatului», sau «dictatura maselor», toți mediocrii și neisprăviții întrevăd o eră nouă, unde subordonatii să devină șefi, instituind o feudalitate nouă, în profitul lor. Tocmai astăzi, când rolul capacității a devenit mult mai important decât altădată, comunismul integral nu cunoaște nici sentimentul social, nici al onoarei, nici pe cel moral sau patriotic [...] Nu mai încapă nici o îndoială că inculpații de astăzi au înțeles să se pună cu bună știință în serviciul asociațiilor comuniste de peste hotare, care prin revoluție și violență urmăresc schimbarea ordinii sociale și politice din țară. Îndeamnă la ură și revoltă contra ordinii și legilor, discreditează autoritățile și aruncă cu noroi în orice acțiune morală, subminează orice operă de întărire și cultură națională. Scopul acestei organizații, numite Komintern, este întronarea dictaturii proletariatului, transformarea lumii într-un imperiu sovietic, prin distrugerea statelor naționale [...] Dacă ar fi la noi pedeapsa cu moartea, v-aș cere să-i spânzurați de limbile lor înveninate. De-ar fi munca silnică pe viață, v-aș cere să faceți ca oasele lor să putrezească în ocna fără fund. Citește regretul în sufletele dumneavoastră, domnilor judecători, că legea nu pedepsește decât cu 10 ani de reclusiune”. Imediat după 1945, magistratul Petre Popescu a fost arestat și condamnat la muncă silnică pe viață.

POPESCU, Petre. Din comuna Maidan — Storojinet (Bucovina). Una dintre cele 90 de victime ale represiunii sovietice din Maidan, ale căror nume sunt înscrise pe troița comemorativă din comună.

POPESCU, Petre. Din comuna Straja — Suceava. În toamna lui 1950, i-a ajutat cu alimente și unelte pe partizanii anticomuniști, Constantin Cenușă și Cosma Pătrăuceanu. Arestat și condamnat, prin sentința 529/1952.

POPESCU, Petre. Membru al *Tineretului Democrat Național Român*, în cadrul căruia a difuzat manifeste anticomuniste. Arestat în mai 1953, bătu la Securitatea Craiova, de către locotenentul-major Vasile Petrescu (originar, se pare, din

Galiciuica — Dolj) și condamnat, prin sentința de la 9 octombrie 1953 a Tribunalului Militar Craiova, la 1 an de închisoare.

POPESCU, Petre. Arestat, torturat în anchete și condamnat în 1959. A murit în 1960, la închisoarea Botoșani.

POPESCU, Petre. Țăran din comuna Vișina, de lângă Titu. Arestat pentru că luase parte la răscoala de la 21 ianuarie 1961, când au fost atacate Gospodăria Colectivă și Sfatul Popular, pentru a fi recuperate cererile de înscriere în G.A.C., care fuseseră smulse prin forță. La intervenția armatei, în comună s-au tras clopotele și s-au ridicat și mai mulți țărani. Răscoala s-a soldat cu mai mulți răniți și 64 de arestați, dintre țărani. La proces, s-au pronunțat, în total, pentru cei care se răsculaseră, 761 de ani de închisoare. Petre Popescu a fost și el condamnat. Detenția în lagăre de muncă forțată din Bălțile Dunării. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

POPESCU, Petre. Din comuna Găujeni. Pastor baptist arestat pentru că nu a vrut să renunțe la credința lui.

POPESCU, Petre. Din Mătășaru — Muscel. Membru al Partidului Național-Țărănesc. Arestat după dizolvarea partidului.

POPESCU, Petre. Casier din gara Constanța. Condamnat pentru “discuții dușmănoase”.

POPESCU, Petre. Medic. A murit la închisoare.

POPESCU, Petre. Din Caracal. Condamnat.

POPESCU, Petre (zis Pepo). Compozitor de române. Arestat în 1959, anchetat la Uranus și condamnat. Detenția la Jilava, în *Reduit*.

POPESCU, Petre C. Din București. Condamnat, prin decizia 446/27.09.1951, la 24 de luni de muncă forțată. Detenția la Canal.

POPESCU, Petre Gh. Născut la 16 iunie 1910, în comuna Poenari — Argeș, ca fiu al lui Gheorghe, maestru armurier și al Eufrosinei. Domiciliat în București (str. Sandu Aldea, nr. 30). Fost căpitan. Inginer electromecanic la Legația Franței din București. Arestat la 21 mai 1950 și implicat, alături de cetățeni francezi, preoți,

reprezentanți ai Societății de Mine de Aur din Transilvania, elevi care frecventau Biblioteca Franceză ș.a., în procesul înscenat pentru compromiterea Legației Franceze, acuzate că ar fi adăpostit acțiuni de spionaj. Bătut la M.A.I., pentru a recunoaște că purtase discuții cu inginerul Romuald Druszcz, care i-ar fi cerut informații cu caracter militar, pe care să le transmită în Franța. Petre Gh. Popescu a fost condamnat, prin sentința 562/1951 a Tribunalului Militar București, la 20 de ani de muncă silnică. Detenția la Gherla, de la 21 ianuarie 1951, unde a lucrat ca electrician. Când comisia M.A.I. venită în inspecție la Gherla, sub conducerea colonelului Ludovic Cseller, a ales deținuții care urmau să plece în lagăre de muncă forțată, Țănu Popa a intervenit la ofițerul politic, Gheorghe Sucigan, pentru a-l scoate pe Petre Gh. Popescu de pe lista celor care urmau să plece, pentru că ar fi deținut informații importante în legătură cu acțiunile de “spionaj” de la Legația Franței, pe care nu le declarase în anchetă. Petre Gh. Popescu a fost reținut și trimis în camera 102, “a morții”, unde a fost torturat de Ion Cerbu, șeful *demascărilor*, împreună cu Aristotel Popescu, Grigore Romanescu, Ion Voin ș.a. Pentru că nu avea ce să “declare”, P. Popescu a fost bătut în repetate rânduri, înrăutățindu-i-se starea de sănătate. A fost dus, pe targă, la infirmerie, după data de 15 mai 1951. Nu a primit nici o îngrijire de la medicul închisorii, Viorel Bărbosu, și a murit la 22 mai 1951. La procesul *reeducării*, Ion Cerbu avea să recunoască faptul că Ion Cristea, Petre Gh. Popescu, Ion Tâmpa ș.a. fuseseră omorâți în bătaie. După un an și ceva de la uciderea lui P. Gh. Popescu, Direcția Generală a Securității Statului a cerut, prin adresa 812/50.798 din 20 iunie 1952, numele celor omorâți la Gherla. La această solicitare, locțiitorul directorului-general al Direcției Penitenciarelor, locotenent-colonelul Ilie Stoica, a răspuns, prin adresa J.20590 S./17.07.1952, trimițând numele și datele a 8 deținuți omorâți în bătaie la Gherla, printre care figura și numele lui Petre Gh. Popescu (la poziția 6).

POPESCU, Petre Gh. Născut la 30 iunie 1912, în comuna Mușătești — Argeș,

ca fiu al lui Gheorghe și al Elenei. Arestat la 2 august 1958, torturat la Securitatea Pitești și condamnat, prin sentința 174/21.09.1959 a Tribunalului Militar București, semnată de locotenent-colonelul Ion Brancovici, la 20 de ani de închisoare, pentru că acordase sprijin partizanilor anticomuniști din grupul fraților Amăuțoiu. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

POPESCU, Petre I. Născut în 1912, în Șudarca — Dondușeni (Basarabia). Arestat de sovietici, în 1946, și condamnat la 5 ani de muncă silnică.

POPESCU, Petre I. Născut la 24 octombrie 1926, în comuna Drăgănești — Olt. Țăran care a luat parte la răscoala din ianuarie 1961, în cursul căreia a fost devastată Gospodăria Agricolă Colectivă. Arestat la 1 februarie 1961 și condamnat administrativ, la 60 de luni de muncă forțată. Detenția în lagăre din Bălțile Dunării. Eliberat, prin decizia M.A.I. 10.102/6.04.1962, la 1 mai 1962, de la Periprava (fișa O.T. 142).

POPESCU, Petre P. Născut în comuna Globurău, de lângă Iablanița. Domiciliat în comuna Verendin, în apropiere de Domașnea, la nr. 274. Arestat în jurul datei de 7 octombrie 1949, de Securitatea Caransebeș, într-un grup de 11 persoane, avându-l ca șef pe Mircea Vladescu. Bătut cu bestialitate de Kling, un dezzechilibrat psihic, care avea să ajungă într-un ospiciu. Transferat, împreună cu ceilalți, la Timișoara, unde au fost supuși altor torturi, de către capitanul Martin Schnellbach, doar pentru “vina” că proveneau din aceeași regiune cu partizanii Spiru Blănaru și Ion Uță. Petre P. Popescu a fost judecat în dosarul 1.507/21.11.1949, de colonelul Mihai Ștefănescu (arestat și el, nu după mult timp), și condamnat la 5 ani de închisoare. Detenția la Gherla, în perioada *reeducării*, unde nu a stat mult, Poarta Albă și Peninsula, unde a lucrat mult timp în brigada de construcții, lăsând o bună impresie celorlalți deținuți.

POPESCU, Petru. Din comuna Șudarca — Dondușeni (Basarabia). Condamnat de sovietici. Soția lui, Eugenia (născută în 1915) și copiii, Silvia (n. 1939) și Mihail

(n. 1942) au fost deportați în 1949, la Habarovsk.

POPESCU, Petru I. Născut în 1884, în comuna Pitușca — Basarabia. Acuzat de “colaboraționism” și condamnat de sovietici, în 1945, la 10 ani de muncă silnică. Soția, Daria (n. 1899) și copiii, Fiodor (n. 1933) și Valentina (n. 1936) au fost deportați, în 1949, în regiunea Kurgan.

POPESCU, Petru S. Vezi Popescu, Sergiu L.

POPESCU, Radu. Student arestat și condamnat. Detenția la Gherla, unde a trecut prin *reeducare*, fiind plasat, în 1950, sub supravegherea lui Dan Dumitrescu.

POPESCU, Radu. Critic de artă din București. Arestat în 1951, pentru că avusese legături cu Herbert (Belu) Zilber, implicat în procesul lui Lucrețiu Patrașcanu. Anchetat cu duritate și detinut la Jilava.

POPESCU, Radu C. Născut la 15 septembrie 1901, în comuna Albești — Constanța. Domiciliat în comuna Cobadin. Arestat la 18 iulie 1949, torturat la Securitatea Constanța, de locotenentul Gheorghe Mihăilă, care a înscenat și procesul, și condamnat, prin sentința 553/13.10.1949 a Tribunalului Militar Constanța, semnată de colonelul C. Pavelescu, la pedepse însumând 17 ani de muncă silnică (din care va rămâne cu pedeapsa cea mai mare, de 10 ani), în lotul preotului Dumitru A. Mihăilescu, pentru “crima de uneltire și deținere de armament”. Detenția la Constanța, Gherla și în mine de plumb.

POPESCU, Raisa. Vezi Popescu, Xenia P.

POPESCU, Raveca Gh. Vezi Popescu, Gheorghe (al lui Geată).

POPESCU, Raveica. Vezi Popescu, Victoria.

POPESCU, Romeo. Inginer electromecanic, specialist în transportul energiei electrice. Angajat al Combinatului Chimic de la Ucea. La un sfârșit de săptămână, a mers, cu un grup de colegi,

într-o excursie în Munții Făgăraș. Acolo, a cântat *Deșteaptă-te, române!* Fiind denunțat de unul dintre colegi, a fost arestat și condamnat la 6 ani de închisoare, după care avea să iasă grav bolnav.

POPESCU, Romeo C. Din Ploiești (str. Valeni, nr. 59). Deținut, 3 ani și 4 luni.

POPESCU, Sabin. Născut în 1895. Învățător omorât în anchetă, la 15 mai 1948.

POPESCU, Sabin. Inginer din județul Romanai. Arestat în noiembrie 1949, în lotul inginerului Ion Nicula, torturat la Securitatea Craiova și condamnat la 6 ani de închisoare. Detenția la Jilava și Aiud.

POPESCU, Sabin I. Născut la 6 octombrie 1883. A luptat în Primul Război Mondial. Om înstărit, după o viață de muncă. Arestat la 10 iunie 1950 și condamnat. A murit la 17 iunie 1953, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPESCU, Savelie C. Născut în 1902, în comuna Seliște — Nisporeni (Basarabia). Acuzat de “colaboraționism” și condamnat de sovietici, în 1949. Soția, Elizaveta (n. 1905) și copiii, Vera (n. 1926), Ana (n. 1928), Feodosia, Gheorghe (n. 1938) și Lucheria (n. 1945) au fost deportați tot în 1949, în Irkutsk.

POPESCU, Saveta. Din comuna Poieni. Deportată de sovietici, la muncă forțată. În 1941 lucra la o mină de cărbuni aflată la 25 de kilometri de Aktiubinsk.

POPESCU, Savu (al lui Dumitru). Țăran din Bucovina de Nord. Deportat de sovietici, la 13 aprilie 1941. A murit în deportare.

POPESCU, Savu A. Născut la 9 noiembrie 1906. Țăran din județul Gorj. Arestat în 1951. Detenția la Canal, unde a și murit, la 28 septembrie 1952, în lagărul Culmea 5, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPESCU, Sebastian. Născut în 1892, la Râmnicu-Sărat. Arestat și condamnat. A murit în 1951, la mina Cavnic.

POPESCU, Sebastian. Născut la 25 martie 1913. Jurist din Banat. Condamnat la 5 ani de închisoare. Detenția la Jilava și Peninsula, unde a lucrat în brigada lui Florescu.

POPESCU, Sebastian (zis Popa Scai).

Născut în 1908, în comuna Luciu — Buzău. Preot ortodox, paroh la Lăstuni-Dumitrești, lângă Râmnicu-Sărat. Membru P.N.Ț. A luat parte la răscoala anticomunistă din Vrancea, în urma căreia au fost arestate sute de persoane. Sebastian Popescu a fugit în munți, împreună cu soția și copiii; au locuit în bordeie, vânând mistreți, pentru a avea cu ce se hrăni. Arestat în 1949, a reușit să evadeze. Rearestat în iulie 1950, torturat la Securitatea Galați (15 septembrie 1950) și condamnat la 20 de ani de muncă silnică, pentru că avusese legături cu mișcarea de rezistență anticomunistă din Vrancea. Detenția la Galați, Gherla, Ocnele Mari, Aiud, Baia Sprie — Cavnic (unde muncea, deși avea piciorul fracturat), Caransebeș și Periprava, de unde a fost eliberat, prin grațiere, în 1964.

POPESCU, Sebastian (Sebi). Din București (Calea Vergului). Membru al Mișcării Legionare dinainte de 1938. Angajat al Direcției Presei și Propagandei din cadrul Comandamentului Străzii Țării, apoi al Societății de Radio și Cinematografie. Licențiat în Drept (1945). Prin 1945 s-a înscris în P.N.Ț. În 1958, era șef de serviciu în cadrul Municipiului București, la Hala Obor. Arestat de Securitatea Uranus și implicat în procesul linotipiştilor de la ziarul *Timpul* (Dumitru Mănescu ș.a.), alături de grupului Cristofor Dancu — Alexandru Ionescu, și puși în legătură cu grupul de rezistență anticomunistă al lui Vasile Blănuș (zis Flamură), care se afla, în aceeași perioadă, în anchete la Câmpulung-Moldovenesc și Botoșani. Sebastian Popescu a fost condamnat la 25 de ani de închisoare. Detenția la Jilava și Aiud, în timpul *reeducării* organizate de Gheorghe Crăciun. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

POPESCU, Sebastian Al. Din Câmpina (str. Nicolae Bălcescu, nr. 12). Deținut, 8 ani și 5 luni.

POPESCU, Sebastian Z. Născut în 1894. Inspector școlar din Teleorman. Arestat în 1959. A murit la 13 ianuarie 1962, la închisoarea Botoșani.

POPESCU, Serafim M. Născut în 1882, în comuna Mereșevca — Ocnița (Basarabia). Victimă a represiunii sovietice din 1949.

POPESCU, Serghe. Preot ortodox, paroh la Gura Ocniței — Dâmbovița. Arestat la 15 august 1952 și condamnat. Detenția în lagărele de muncă forțată de la Gales și Peninsula. Eliberat la 3 septembrie 1953.

POPESCU, Sergiu. Din Balș — Romanaji. Arestat în 1949 și condamnat, prin sentința 1.862/1949, la 12 ani de muncă silnică, pentru apartenența la grupul de rezistență anticomunistă de la Arnota. Detenția la Jilava, Aiud și Capul Midia, unde și-a pierdut vederea, într-o explozie. Transferat la brigada de inapți de la Poarta Albă. Deși orbise, a executat întreaga pedeapsă.

POPESCU, Sergiu. Din București. Arestat în 1965, în urma denunțului unui preot din cartierul Dămăroaia și condamnat la 5 ani de închisoare.

POPESCU, Sergiu L. Născut în 1890, în comuna Seliște — Nisporeni (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în regiunea Irkutsk, împreună cu soția, Parascovia (n. 1895) și copiii, Petru (n. 1928), Nichifor (n. 1933) și Alexandru (n. 1936). Sergiu L. Popescu a murit în 1955, în deportare.

POPESCU, Sever C. Născut la 21 octombrie 1908, în comuna Zegujani — Gorj (pe valea Motrului). Agent fiscal. Condamnat, în contumacie, la 2 ani de închisoare, pentru apartenența la grupul de partizani anticomuniști condus de Nicolae Trocan. Ucis în 1950, la Zegujani, în luptă cu Securitatea venită să-l aresteze pe Trocan.

POPESCU, Sibila-Oltea (soția lui Popescu, Mihai R.). Născută la 5 iunie 1920, la Galați. Arestată în iunie 1958 și anchetată de maiorul Ion Nicolau, unul dintre cei mai duri membri ai echipei lui Gheorghe Enoiu de la Securitatea din Uranus. Învinuită că luase parte, în 1957, la "discuții dușmanoase", alături de Puiu Atanasiu și Savu Marinescu. Condamnată la 15 ani de închisoare, în lotul-anexă al grupului Puiu Atanasiu. Detenția la Jilava și Miercurea-Ciuc. Grațiată prin decretul 5/3.01.1963.

POPESCU, Sică. Vezi Popescu, Lică.

POPESCU, Silvestru V. Născut la 14 ianuarie 1924, în comuna Straja, din zona Rădăuți. Ca elev în Școala Premilitară,

a intrat în Batalionul Fix care a luptat în spatele liniilor trupelor sovietice, pentru a-i ajuta pe românii bucovineni rămași în teritoriul ocupat de sovietici, să se salveze. În toamna lui 1944 a fost arestat de NKVD. Judecat de un tribunal sovietic, condamnat la 10 ani de muncă forțată și deportat în Siberia. A murit în *Gulag*.

POPESCU, Silvia P. Vezi Popescu, Petru.

POPESCU, Silviu. Medic din Brașov. Condamnat. Detenția la Aiud.

POPESCU, Sima. Născut în 1894. A murit în 1958, la închisoare.

POPESCU, Simion. Comisar din Sebeș — Alba. Împușcat de sovietici la 16 decembrie 1945.

POPESCU, Simion. Din județul Prahova. Căpitan de intențentă la o unitate militară din Mogoșoaia. Se ocupa cu procurarea de documente militare în alb și de trotil, capse și fitil, pentru *Serviciul de Informații al Mișcării Legionare*, care începuse să fie organizat după revenirea în țară, în martie 1947, a lui Corneliu Decebal Andrei, cu misiunea de a instrui tineretul legionar și de a-l convinge pe Nicolae Petrașcu să se treacă la reorganizarea mișcării. Arestat, anchetat cu duritate și condamnat. Detenția la Jilava, Aiud și Baia Sprie.

POPESCU, Simion (al lui Toader). Țăran din Bucovina de Nord. Ucis de sovietici, în 1941, în masacrul de la Fântâna Albă.

POPESCU, Simon L. Vezi Popescu, Luca I.

POPESCU, Sofia. Născută în 1903, în comuna Ciutești — Nisporeni (Basarabia). Deportată de sovietici, în 1949, în Irkutsk, împreună cu mama, Ecaterina (n. 1878), fiica, Tatiana (n. 1935) și nora, Anastasia (n. 1931). Ecaterina a murit în deportare.

POPESCU, Sofronie. Din județul Mehedinți. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Măzăreni, din 1951.

POPESCU, Sorin. Născut în 1939. Elev executat la 29 septembrie 1958, la Jilava.

POPESCU, Spriu. Născut la 4 septembrie 1908, la Fărcăoani — Ialomița. Domiciliu

ciliat la Constanța. Arestat. La proces, s-a cerut disjungerea cauzei.

POPESCU, Spiru I.

Născut la 25 ianuarie 1950, în comuna Săcălaz — Timiș. Domiciliu obligatoriu, împreună cu părinții, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

POPESCU, Stan. Membru în Consiliul Județean Ilfov. Arestat în 1947, după dizolvarea P.N.Ț.

POPESCU, Stan. Țăran din comuna Suici. A murit în 1948, la închisoarea Aiud, în vârstă de 77 de ani.

POPESCU, Stan. Arestat în august 1959, bătut în ancheta Securității Uranus, de anchetatorii Constantin Cenușe și Constantin Gheorghe și condamnat, în noiembrie 1959, pentru “discuții dușmănoase”, în același lot cu Petre Ghiață. Detenția la Jilava și în lagăre de muncă forțată din Bălțile Dunării.

POPESCU, Stelian. Născut la 19

februarie 1874, în comuna Lacul Turcului — Prahova. Magistrat, avocat și ziarist. Proprietarul ziarului *Universul*. Membru P.N.L., deputat și ministru al Justiției (17 decem-

brie 1921 — 1922, în timpul guvernării Take Ionescu; 4 ianuarie 1927 — 16 noiembrie 1928). Din 1930, președintele Ligii Antirevizioniste. Arestat și condamnat în contumacie, la 4 iunie 1945, la muncă silnică pe viață. Reușise deja să plece în exil, în Elveția.

POPESCU, Stelian. Țăran din comuna Corbu — Argeș. Unul dintre cei 15 răniți la 9 august 1946, în urma atentatului de la Tribunalul Pitești, executat de comuniștii conduși de Mihai Dorobanțu, când a fost rănit și Nicolae Penescu și congresul P.N.Ț. nu s-a mai putut ține. Deținut 6 luni la închisoarea Craiova, după 19 noiembrie 1946.

POPESCU, Stelian E. Născut în 1928. Student din Buzău. Fiu de colonel. Arestat

și condamnat, prin sentința 972/24.06.1948, la 10 ani de închisoare, în lotul organizației *Pajura Neagră*. Detenția la Jilava, Pitești (unde s-a îmbolnăvit de T.B.C., din cauza regimului de exterminare) și Târgu-Ocna.

POPESCU, Stelian I. Născut la 19 octombrie 1907, în comuna Perieți — Ialomița. Preot ortodox, paroh la Constanța. Arestat în 1951 și condamnat, prin sentința 138/4.03.1952 a Tribunalului Militar Constanța, la 20 de ani de muncă silnică, într-un lot al mișcării de rezistență anticomunistă. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

POPESCU, Stepan S. Născut în 1896, în comuna Cenac — Cișmilia (Basarabia). Condamnat de sovietici, în 1945, la 10 ani de muncă silnică. A murit într-un lagăr din Donbas, în condiții de exterminare.

POPESCU, Stere. Balerin. Arestat în 1959 și anchetat la Securitatea Uranus. Detenția la Jilava.

POPESCU, Ștefan. Născut în 1901. Țăran arestat și condamnat. A murit la închisoare, la 31 decembrie 1960.

POPESCU, Ștefan. Născut la 20 iulie 1912. Din București (str. Parfumului, nr. 25). Membru P.C.R. În timpul ilegalității, a ajutat partidul cu bani. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a dezertat din armata română, la dispozițiile partidului și a mers în Ucraina, unde a întocmit o serie de rapoarte în care menționa că moldovenii de pe teritoriul URSS erau nemulțumiți de regimul sovietic. Aflat acolo, a împărțit, printre români, cărți postale cu fotografia Mareșalului Antonescu. În primăvara lui 1944, s-a ocupat de tipărirea broșurii *Armată Roșie, vino!* Scriitor și tehnoredactor la Editura pentru Literatură și Artă a Uniunii Scriitorilor. Arestat și condamnat administrativ, în 1946, la 36 de luni de muncă forțată, fiind considerat “trădător”, din cauza acțiunilor pe care le întreprinsese în Ucraina. Rearestat și implicat în procesul lui Lucrețiu Pătrășcanu. Cu toate că și-a făcut *autocritica*, la 29 ianuarie 1950, a fost condamnat.

POPESCU, Ștefan. Legionar condamnat în 1941, după rebeliune. A murit în 1948, la închisoarea Aiud.

POPESCU, Ștefan. Student arestat la 10 mai 1946 și condamnat, prin sentința

524/1946, la o lună de închisoare, pentru că luase parte la manifestația regalistă din Piața Victoriei.

POPESCU, Ștefan. Din Mehedinți. Absolvent al Școlii de Jandarmi și al Facultății de Drept din București. În 1940, era căpitan în cadrul Regimentului de Jandarmi

Pedestri din București. Războiul l-a făcut, ca pretor, în cadrul Diviziei 6 Cavalerie. Fiind avansat maior, a fost numit comandant al Legiunii de Jandarmi din Lugoj. La puțin timp după alegerile falsificate de comuniști, la începutul lui 1947, au fost arestați mai mulți fruntași țărăniști, printre care Dandu Jucu, Ion Târziu și inginerul Aurel Vernichescu. Comandantul Ștefan Popescu le-a întocmit actele de trimitere în judecată și i-a trimis la Timișoara, unde a aranjat să fie lăsați liberi, până la proces. Odată eliberați, Ștefan Popescu i-a sfătuit pe liderii național-țărăniști să se ascundă. Cei trei, împreună cu colonelul Ion Uță, au mers la Vârciorova, unde au fost ținuți la curent în legătură cu situația lor juridică, de către caporalul Constantin Jumanca, mutat la postul de jandarmi din Cârpa, unde era șef adjutantul Cioclov. Prin C. Jumanca, Ștefan Popescu le-a trimis fugarilor câte un pistol *Orita* și cartușe. În 1947, Ștefan Popescu, avansat locotenent-colonel, a fost mutat la Inspectoratul Timișoara. În primăvara lui 1948, după arestarea grupului de partizani pe care îl sprijinise, a primit ordin să meargă la Legiunea de Jandarmi din Odorhei. Nu a mai ajuns niciodată acolo. După mult timp, s-a aflat că fusese arestat și mutilat în torturi, la Timișoara. I se puneau în sarcină acte "reacționare" din timpul războiului și sprijinirea partizanilor din grupul lui Ion Uță. Condamnat la 10 ani de închisoare. Detenția la Jilava (până la sfârșitul lui 1950), Văcărești și Gherla, unde a murit în 1954, în condiții de exterminare.

POPESCU, Ștefan. Moșier. Arestat în 1950. În mai 1950, se afla în celula 9 de la Jilava.

POPESCU, Ștefan. Țăran din apropierea Buzăului. Arestat, pentru că se împotrivesc colectivizării agricole. Detenția la Râmnicu-Sărat (până la 16 noiembrie 1950) și Canal.

POPESCU, Ștefan. Comisar din București. Condamnat în 1950, în lotul inginerului Ion Nicola. Detenția la Craiova și Jilava.

POPESCU, Ștefan. Funcționar la Ministerul de Finanțe. Arestat în 1952, în lotul lui Vasile Luca. Condamnat. Detenția la Jilava.

POPESCU, Ștefan (Fănică). Căpitan de Stat Major. Căzut prizonier la sovietici, a fost un sprijin pentru alți deținuți de la Vorkuta. Repatriat în noiembrie 1955 și dus la închisoarea Gherla și apoi la muncă forțată, în Bălțile Dunării. La Strâmba, starea sănătății i s-a înrăutățit, numai o operație mai putându-l salva. Medicul-deținut Achile Sari, fost camarad al lui Fănică Popescu, din lagărul de la Vorkuta, a mers la comandantul lagărului și l-a informat pe acesta în legătură cu starea disperată a lui Popescu. Comandantul i-a răspuns: "*Doctore, sunt comandantul vostru și am dreptul de viață și de moarte asupra voastră, dar am și 4 copii. Dacă îți dau voie să-l operezi, mâine eu și familia mea intrăm alături de voi. Am ordin să vă las să muriți cu toții și să nu acord nici o asistență medicală*". Ștefan Popescu a murit, spunând: "*Salvează-mă, Achile!*"

POPESCU, Ștefan C. Născut la 15 ianuarie 1907, la Smeeni — Buzău. Arestat la 15 august 1952. Detenția la Gales și Peninsula, unde a murit, la 14 decembrie 1952, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPESCU, Ștefan Gh. Născut la 17 august 1896, în comuna Nicolae Balcescu — Ialomița. Domiciliat la Călărași. Acar la C.F.R. Arestat la 19 iulie 1952 și condamnat. Detenția la Canal. A murit la 29 august 1952, în lagărul de la Gales, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPESCU, Ștefan I. (fratele lui Popescu-Vorkuta, Nicolae). Din Ploiești (str. Cameliei, bl. 7B, ap. 15). Deținut, 1 an, 4 luni și 18 zile.

POPESCU, Ștefan N. Născut la 8 decembrie 1903, în comuna Căineni — Vâlcea. Țăran arestat la 25 martie 1959 și condamnat la 9 ani de închisoare, fiind denunțat de un sătean că ar fi fost legionar, în 1940. Detenția în lagăre din Bălțile Dunării, unde a murit în 1961, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPESCU, T. L. Țăran din Budineț — Storjineț (Bucovina de Nord). Victimă a represiunii sovietice.

POPESCU, Tatiana. Vezi Popescu, Sofia.

POPESCU, Tănase. Moșier din comuna Rădoiești-Vârtoapele — Teleorman. Arestat în 1951.

POPESCU, Teodor. Muncitor din Constanța. Arestat în iulie 1952, torturat la Securitatea Constanța și condamnat, la 2 septembrie 1952, de Tribunalul Militar Constanța, în procesul înscenat pentru “sabotarea Canalului Dunăre — Marea Neagră”. A murit la închisoare.

POPESCU, Teodor. Învățător din Craiova. Arestat în 1957 și condamnat la 6 ani de muncă silnică.

POPESCU, Teodor. Preot ortodox din comuna Cătanele — Dolj. Arestat de Securitatea Craiova, în 1959, anchetat și condamnat. Detenția în lagăre de muncă forțată din Bălțile Dunării. Eliberat în 1962. A murit în 1973.

POPESCU, Teodor. Medic din Iași. În 1962, se găsea la închisoarea Aiud (amintit de Nichifor Crainic, în *Memorii II*).

POPESCU, Teodor. Maior M.F.A. din Bontăști. Deținut 1 an.

POPESCU, Teodor. Vezi Popescu, Teodora I.

POPESCU, Teodor M. Născut la 9 iunie 1893, în comuna Boteni-Conțești — Argeș. Doctor în Teologie, la Athena. Preot ortodox. Profesor universitar de Bizantinologie și Patologie, la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București. Arestat în 1958, anchetat la Securitatea Uranus și condamnat pentru că spusese adevărul despre masacrele făcute de sovietici la Katyn, în Polonia, și în Bulgaria. Detenția la Jilava și Aiud, de unde a fost eliberat, prin grațiere, în 1964. Pentru

comportamentul exemplar din timpul detenției, a fost propus pentru canonicizare.

POPESCU, Teodor N. Domiciliat în București (str. Justiției, nr. 17). Student în anul II, la Facultatea de Medicină Umană din București. Arestat la 8 noiembrie 1945, din Piața Palatului Regal, ca participant la manifestația anticomunistă.

POPESCU, Teodor T. Născut la 7 aprilie 1879, la București. Domiciliat în București (str. Viesparilor, nr. 12). Doctor în chimie. Șeful Laboratorului de Antropologie din cadrul Institutului Medico-Legal din București. Arestat. Detenția la Făgăraș, unde s-a îmbolnăvit de T.B.C. și a murit la 2 aprilie 1954, în condiții de exterminare, fără nici o îngrijire medicală.

POPESCU, Teodora. Vezi Popescu, Pavel F.

POPESCU, Teodora I. Născută în 1892, în comuna Zahoreni — Rezina (Basarabia). Deportată de sovietici, în 1949, în Altai, împreună cu copiii, Teodor și Varvara.

POPESCU, Teodora P. Născută la 12 aprilie 1911. Din Dobrogea. Domiciliu obligatoriu, 1 an și 7 luni.

POPESCU, Teodosia. Din comuna Băhrinești (Basarabia). Deportată în Siberia. A murit în 1946, într-un lagăr de exterminare.

POPESCU, Toma-Iosif. Născut la

23 martie 1919, în comuna Retevoiești — Argeș (de pe Râul Doamnei). În-rudit, prin tată, cu Constantin Dobrescu-Argeș, întemeietor al Partidului Țărănesc. Ab-

solvent al Facultății de Drept din București. Avocat. Militant de frunte al P.N.Ț.-ului, apropiat al lui Iuliu Maniu și, mai ales, al lui Ion Mihalache. În timpul guvernării lui Ion Antonescu, a primit diferite misiuni de la cei doi lideri ai partidului, îndeplinindu-le cu competență și discreție. După 1938, a fost președintele Tineretului Național-Țărănist din Capitală. După 23 august 1944, a procedat

la o reorganizare temeinică a tineretului, pe circumscriptii. În ziua alegerilor și în noaptea de 19 spre 20 noiembrie 1946, a stat în permanență lângă Iuliu Maniu. A pledat, ca avocat, în majoritatea proceselor în care au fost implicați membri de partid și în procesul intentat, de P.N.Ț., președinților de secții de votare care participaseră la falsificarea alegerilor de la 19 noiembrie 1946. Radiat din Barou în 1948, a fost obligat să își câștige existența oferind meditații. A fost reținut de nu mai puțin de 22 de ori, pe perioade care s-au întins de la câteva zile, la câțiva ani de detenție. Arestat în 1950, torturat la M.A.I., de Brânzaru, Bulz și Fănică Niculescu și la Securitatea Capitalei, de către Tudor Sepeanu. Detenția la Jilava, Ghencea, Ocele Mari și Mărgineni. Eliberat în 1954. Rearestat în noaptea de 5 spre 6 ianuarie 1959 și torturat de maiorul Marton. După ce anchetatorii Marin Anghel și David au refuzat să-i spună care era motivul arestării, Tom-Iosif Popescu a refuzat să mai vorbească. Din această cauză, securiștii i-au înfipt un creion în gât, provocându-i pierderea vocii, pentru mai bine de 1 an. Trimis la Văcărești și apoi la Sighet. Din cauza regimului de exterminare, ajunsese să cântărească 37 de kilograme. Eliberat în 1962. A ajutat-o pe Niculina Mihalache, soția lui Ion Mihalache, mergând cu ea prin spitale, după ce aceasta ieșise slăbită și bolnavă, din închisoare. Și-a continuat și misiunea politică, străduindu-se să facă știută în lumea liberă drama românilor aflați sub dictatura comunistă. A reușit să înmăneze memoriile parlamentarilor britanici veniți în vizită în România, în 1965, și președintelui Franței, Charles de Gaulle, personal, la 18 mai 1968 (la Facultatea de Drept). În urma acestor acțiuni curajoase, a fost arestat din nou și deținut (1968-69). În cele din urmă, a reușit să plece în străinătate, unde a continuat, prin publicații și memorii, să atragă atenția asupra crimelor comunismului.

POPESCU, Traian. A murit în iarna 1953-54, la închisoarea Aiud, după ce comandantul Coller îi refuzase asistența medicală.

POPESCU, Traian. Inginer din comuna Cărpiniș (Banat). Arestat de Securitatea Timișoara și anchetat în legătură cu pregătirea unei revolte anticomuniste la Timișoara și Arad, pentru 18 martie 1948.

POPESCU, Traian (zis Maca). Născut la 27 august 1923, în București. Fiul unui mecanic de locomotivă de la C.F.R. Absolvent al Liceului *Aurel Vlaicu* și al Facultății de Construcții din București

(1948). Arestat în 1948, pentru activitate anticomunistă (organele de represiune îl țineau sub observație, ca pe un "element activ", care se ocupase de case în care se organizau ședințe anticomuniste și de depozitarea armamentului, munițiilor și explozibililor). Torturat în anchete, la Malmaison, M.A.I. și Calea Rahovei. Condamnat la 20 de ani de închisoare. Trimis la Pitești, unde a trecut prin *reeducare*, fiind izolat în camera 3. Transferat la Gherla, a fost torturat în camera 99. După judecarea și executarea membrilor lotului Țurcanu, Traian Popescu a fost torturat în anchetă, la M.A.I., de o echipă condusă de Brânzaru, fiind acuzat că ar fi deținut un cod prin care ar fi transmis informații în exteriorul închisorii. Chinuit și mai rău, după confruntarea cu Octavian Voinea, care fusese silit să dea niște declarații aberante. Nemaiputând suporta, Traian Popescu a încercat să se sinucidă, la 19 noiembrie 1955, înghițind 80 de pastile de hidrazidă și tăindu-și venele cu un ciob de sticlă. Transportat la Văcărești, a fost salvat de la moarte. În august 1956, a fost dus la infirmeria închisorii Aiud. La Aiud, avea să compună în cap, atât versurile cât și muzica poemului-cantată *Mântuirea*, alcătuit din trei părți: *Năsterea*, *Răstignirea* și *Învierea* (lucrarea avea să fie interpretată, după 1990, de Orchestra și Corul Radiodifuziunii Române). Traian Popescu, fără studii muzicale, a mărturisit că melodiile i-au fost dăruite de Sus, parcă printr-o revelație. De la Aiud, a fost mutat la Jilava și a apărut, ca martor al apărării,

în martie 1957, în procesul lui Vică Negulescu. Eliberat, prin grațiere, la 18 aprilie 1964, după 16 ani de detenție. A mai compus și alte lucrări, printre care Oratoriul *Calvar*. După 1989, a publicat cărți despre crimele comunismului: *Experimentul Pitești. Terorismul din închisorile Pitești, Gherla, Canal, Tg. Ocna. Atacul brutalității asupra conștiinței* (Ed. Crater, București, 2000), *File din procesul comunismului* (Ed. Scara, București, 2004).

POPESCU, Tudor. Avocat din comuna Dărăbani. Condamnat în 1949, de Tribunalul Militar Iași. Detenția la Jilava, Aiud și Baia Sprie.

POPESCU, Tudor. Profesor de teologie și scriitor. Detenția la Aiud, în perioada reeducării lui Gh. Crăciun (1961-64).

POPESCU, Tudor. Legionar din Bucovina. Membru în *comitetul de reeducare* de la închisoarea Aiud, în perioada 1962-64.

POPESCU, Valentin V. Vezi Popescu, Vasile S.

POPESCU, Valentina P. Vezi Popescu, Petru I.

POPESCU, Valentina-Vasilica. Arestată miercuri, 27 august 1952, la vârsta de 20 de ani și condamnată la 20 de ani de muncă silnică, în procesul înscenat în jurul Legației Franței de la București. Eliberată, prin grațiere, în 1964.

POPESCU, Valeriu. Jurist. Condamnat în 1958. Detenția la Jilava.

POPESCU, Valeriu. Student la Academia Comercială. Condamnat în 1959. Eliberat în 1963.

POPESCU, Valeriu (Valerică). Din comuna Potcoava. Student la Academia Comercială din București. Arestat la 15 august 1949, anchetat la Securitatea din Calea Rahovei, judecat în procesul

înscenat Tineretului Universitar Național-Țărănesc și condamnat la 4 ani de muncă silnică, pentru că avusese legături cu Constantin Comănescu și Alexandru Mitrache. Detenția la Jilava și Poarta Albă.

POPESCU, Varvara. Vezi Popescu, Teodora I.

POPESCU, Vasile. Născut în 1894, la Breaza — Prahova. Arestat în 1951. Detenția la Râmnicu-Sărat (de la 28 decembrie 1951), Canal ș.a.

POPESCU, Vasile. Director de școală din Orhei — Basarabia. Ofițer în rezervă, la Școala Militară din Bacău. Aflând de cedarea Basarabiei, a plecat la Orhei, pentru a-și lua familia. Arestat de pe stradă, de NKVD, după ce fusese denunțat de un coleg, pe motiv că l-ar fi auzit pe Vasile Popescu spunând că "*va lupta până la Moscova și îl va omorî pe Stalin*". Deportat la Vladivostok (Siberia), după un proces sumar. Soția sa, Valentina, și fiica, Stela, viitoarea actriță de comedie, au părăsit Orheiul în 24 de ore, trecând prin Iași și stabilindu-se la Brașov. Valentina a divorțat de Vasile, pentru a se feri de eventualele persecuții ale autorităților comuniste românești; timp de 19 ani, nici ea, nici Stela nu au avut vreo informație despre Vasile și l-au crezut mort. Abia în 1959, bunica Stelei a primit o scrisoare de la Vasile, care avea domiciliu obligatoriu în Kazakhstan și fusese obligat să lucreze la construcții de canale și la tăiere de arbori. Încercase, fără succes, să evadeze. În același an, Valentina și Stela au mers, cu o excursie O.N.T., la Chișinău, unde l-au revăzut pe Vasile. Abia la 16 mai 1977, prin stăruințele Stelei Popescu, a reușit Vasile Popescu să vină în România. Valentina și Vasile s-au recăsătorit.

POPESCU, Vasile. Colonel în rezervă, din București (str. Eufrosin Poteca, nr. 30). Arestat în martie 1948 și condamnat, prin sentința 1.025/1.07.1948, la 3 ani de închisoare, în lotul lui Nichifor Robu. Detenția la Jilava și Aiud.

POPESCU, Vasile. Tânăr arestat în 1948. Detenția la Târgșor, unde s-a opus reeducării, Jilava (unde a fost dus în 1950, cu grupul recalitrantilor) și Canal.

POPESCU, Vasile. Condamnat în 1949. Detenția la Gherla, unde a trecut prin *reeducare*, fiind torturat de Ardeleanu și Ștefan Rek.

POPESCU, Vasile. Țăran din comuna Hurezeni — Gorj. Arestat în 1958. Detenția la Periprava, unde a și murit, în 1960, în condiții de exterminare prin munca forțată.

POPESCU, Vasile. Preot ortodox din comuna Pietroiu — Brăila. Arestat în august 1959, torturat la Securitatea Galați și condamnat, pentru “uneltire împotriva ordinii sociale”.

POPESCU, Vasile. Țăran din comuna Racovița — Vâlcea. Fost ajutor de primar, în timpul guvernării legionare (1940-41). Arestat în 1958, în timpul colectivizării forțate. Detenția în Bălțile Dunării.

POPESCU, Vasile. Arestat și condamnat. Detenția la Aiud (1962-64), unde a participat la ilustrarea cărții despre Mișcarea Legionară, alcătuită la ordinul comandantului Gheorghe Crăciun.

POPESCU, Vasile. Țăran. A murit la închisoarea Jilava, în condiții de exterminare.

POPESCU, Vasile. Țăran din comuna Calafindești. Arestat pentru participare la răscoala împotriva cotelor. Domiciliu obligatoriu în Dobrogea.

POPESCU, Vasile. Vezi Popescu, Victoria.

POPESCU, Vasile (al lui Simion). Țăran din Bucovina. Deportat de sovietici, la 13 aprilie 1941. A murit în deportare.

POPESCU, Vasile (Sile) Gh. (fratele mai mic al lui Popescu, Luță Gh.). Născut în 1931. Din Ploiești (Intrarea Axente, în cartierul de vest). Ucenic la Rafinăria Franco-Română *Columbia*. Arestat și anchetat în 1948, pentru “redactare și răspândire de manifeste”. Deținut 7 luni și 7 zile, la Securitatea Ploiești. După eliberare, a lucrat la atelierul familiei Săvescu, de pe str. Domnișori din Ploiești. Domiciliat pe str. 23 August, nr. 152, bl. 3 C.1, ap. 10. În adolescență, a fost prieten cu Alexandrina Costache, fiica lui Nicolae Costache, care era fratele lui Florea Grigore, proprietarul a 3 case și 25 de hectare de teren, în Ploiești, care i-au fost confiscate,

el fiind trimis cu domiciliu obligatoriu, pentru mai mulți ani, într-o comună din apropierea Ploieștiului. Alexandrina avea să se mărite cu ofițerul Mircea Stănescu, descendentul unei vechi familii din Bărăgan (Bărbuleștii din Poiana — Ialomița), cu tradiții liberale, fiul lui Nicolae St. Stănescu, decorat în Primul Război Mondial, funcționar S.T.B. Mircea Stănescu a fost dat afară din armată, în timp ce frații săi, Theodor (fost înalt funcționar la B.N.R.) și Nicolae (absolvent al Academiei Comerciale, fost economist la S.S.I.) au fost arestați. Nicolae N. Stănescu (unchi al scriitoarei Gabriela Melinescu) a fost deținut, 5 ani (1952-56), la Canal (Cemavodă, Midia-Năvodari) și Făgăraș, fiind supus unui regim inuman de detenție. Și alte rude ale lui Mircea Stănescu au fost persecutate de comuniști: Constantin M. Vasilescu-Doru (antreprenor și apropiat al lui Vintilă Brătianu; ginerele lui Thomas von Kraus-Tamas, fostul Șef al Grădinilor Imperiale ale Împăratului Franz Iosef al Austro-Ungariei) a fost deposedat de Serele de la Codlea; lui Ștefan Bărbulescu i-a fost confiscat atelierul metalurgic de pe str. Lănăriei din București; Constantin (Dinu) Străjescu, soțul verișoarei lui M. Stănescu, ofițer de cavalerie și fost membru al Gărzii Regale, descendentul unei vechi familii boierești, a fost și el dat afară din armată și persecutat (zeci de rude ale lui Dinu Străjescu, din boierimea moldovenească, au fost aruncate în închisori, deposedate de bunuri și persecutate). Pentru detalii despre familia lui Mircea Stănescu, vezi *Spre neuitare. Copilăria și adolescența lui Mircea Stănescu*, interviu luat de Filip-Lucian Iorga (nepotul lui M. Stănescu), aflat în arhiva concursului *Istoria mea — Eustory*, 37/2000.

POPESCU, Vasile I. Vezi Popescu, Ion N. (1).

POPESCU, Vasile P. Născut la 28 august 1889, în București. Domiciliat în Pitești (str. Șerban-Voda, nr. 143). Licențiat în drept. Fost angajat al Siguranței. Pensionar. Arestat și deținut la închisoarea Făgăraș, unde s-a îmbolnăvit de T.B.C. și a murit, la 30 iunie 1959, ora 6.00. Nu a avut parte de nici o îngrijire medicală.

POPESCU, Vasile S. Născut în 1906, în comuna Valea Trestieni — Nisporeni (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în regiunea Irkutsk, împreună cu soția, Agafia (n. 1910) și copiii, Elena (n. 1936), Ecaterina (n. 1938), Valentin (n. 1941) și Fiodor (n. 1942).

POPESCU, Vera. Arestată în lotul celor care frecventau Biblioteca Franceză. Începând cu 1951, a trecut prin închisorile Jilava, Mislea și Miercurea-Ciuc.

POPESCU, Vera. Din Arad. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

POPESCU, Vera F. Născută în 1920, în comuna Vărzărești — Nisporeni (Basarabia). Deportată de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu fiul, Victor.

POPESCU, Vera S. Vezi Popescu, Savelie C.

POPESCU, Verona. Vezi Popescu, Eugen N.

POPESCU, Veronica. Vezi Popescu, Victoria.

POPESCU, Veronica P. Născută la 2 noiembrie 1938, în Cadrilater. Domiciliată la Constanța. Domiciliu obligatoriu, împreună cu părinții, în Bărăgan, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

POPESCU, Vespasian. Preot ortodox, paroh la Mihai Viteazul — Călărași. Arestat la 15 august 1949, torturat și condamnat, pentru “uneltire”. Detenția la Jilava (1949) și Botoșani, unde se pare că a murit, în 1951.

POPESCU, Victor. Pensionar de 68 de ani, condamnat la 7 ani de închisoare, pentru “complot”. Se întâlnește cu alți pensionari, în Parcul Cișmigiu, și discutaseră în glumă, despre alcătuirea unui guvern al lor. Victor Popescu spuse că lui i s-ar potrivea postul de ministru al Industriei.

POPESCU, Victor. Avocat din Craiova. Fost proprietar. Condamnat. După eliberare, a lucrat ca economist la I.S.E.M, pe șantier.

POPESCU, Victor. Din Galați. Condamnat.

POPESCU, Victor. Vezi Popescu, Vera F.

POPESCU, Victor D. Născut la 8 martie 1904, în comuna Brăduț — Argeș.

Preot ortodox, paroh în comuna Brădet. Fost membru P.N.L. Arestat la 21 aprilie 1959, torturat în anchetă, de locotenent-major Tănase Bădicuț și condamnat, prin sentința 803/4.11.1959, la 8 ani de închisoare, în lotul condus de Iosif Vișoianu, pentru că le acordase sprijin partizanilor din grupul lui Toma Arnăuțoiu. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

POPESCU, Victor E. Născut la 16 noiembrie 1902, la Cernăuți — Bucovina. Licențiat în drept. Comisar de poliție la Cernăuți. Refugiat în 1940, la Vatra Domei. Domiciliat la Fălticeni (str. Ștefan cel Mare, nr. 5). Arestat în 1948 și condamnat. Detenția la Făgăraș, unde a și murit, la 28 martie 1952, bolnav de T.B.C. și nefrită, contractate la închisoare. Nu a beneficiat de asistență medicală.

POPESCU, Victor L. Născut la 28 aprilie 1905, în comuna Orlești — Vâlcea. Preot ortodox, paroh la Ocnele Mari — Vâlcea. Arestat la 15 august 1952 și condamnat, pentru “agitație ostilă regimului”. Eliberat la 12 august 1953.

POPESCU, Victor N. Născut la 22 aprilie 1916, în comuna Petrești — Dâmbovița. Preot ortodox, paroh la Bezdead — Dâmbovița. Condamnat, prin sentința 668/1952, la 2 ani de închisoare, pentru “manifestări ostile regimului”. Detenția la Jilava și Canal.

POPESCU, Victor T. Născut la 17 noiembrie 1906. Preot ortodox, paroh în comuna Leșile. Condamnat în februarie 1951, pentru “răspândire de zvonuri false”. Eliberat în august 1952.

POPESCU, Victor-Costin. Ziarist la *Curentul* lui Pamfil Șeicaru. Arestat și condamnat. În 1961, se afla în lagărul de la Salcia.

POPESCU, Victoria. Țărăncă din comuna Suceveni — raion Hliboca-Adâncata (Bucovina de Nord). Arestată de sovietici, la 13 iunie 1941, în timpul represaliilor ce au urmat masacrului de la Fântâna Albă. Deportată în Kazakhstan, împreună cu copiii, Ioana, Nastasia, Raveica, Veronica, Zamfira, Catrina, Margalina și Vasile (numele lor sunt înscrise pe o placă comemorativă din fața altarului bisericii din Suceveni, printre cele 109 ale victimelor represiunii sovietice). La plecare, în gara

din Hliboca, bărbații au fost smulși din mijlocul familiilor și suiți în alte vagoane, care porneau spre Komi, în Siberia. Era mare jale și soldații sovietici loveau cu cizmele și paturile armelor, pentru a-i despărți pe tați de copiii lor. Victoria Popescu și copiii ei au fost duși la sovhozul de la Kizik-Kainski, unde mulți dintre deportați aveau să moară de foame. Pentru a supraviețui, oamenii erau obligați să mănânce cărțițe, șobolani și alte vietăți ale câmpului.

POPESCU, Victoria Gh. Vezi Popescu, Constantin Gh. (fiul lui Popescu, Gheorghe V.).

POPESCU, Victoria Gh. (fiica). Vezi Popescu, Constantin Gh. (fiul lui Popescu, Gheorghe V.).

POPESCU, Viorel. Născut la 15 august 1924, în Banat. Arestat.

POPESCU, Viorel I. Vezi Popescu, Ion N. (2).

POPESCU, Virgil. Student la Facultatea de Medicină Veterinară din București. Arestat în 1948 și condamnat.

POPESCU, Virgil. Contabil. Partizan anticomunist din grupul lui Dumitru Apostol. Împușcat în 1949, fără să fie judecat, în apropiere de Șuici.

POPESCU, Virgil. Medic condamnat în 1949. Detenția la Jilava.

POPESCU, Virgil. A murit în 1961, la închisoarea Gherla.

POPESCU, Virgil. Din comuna Aninoasa — Dâmbovița. Arestat la 23 decembrie 1957, torturat la Securitatea Pitești și condamnat la 10 ani de închisoare. Detenția la Jilava, Gherla și în lagăre din Bălțile Dunării. Eliberat, prin grațiere, la 30 iulie 1964.

POPESCU, Virgil. Țăran arestat în grupul celor care îi sprijiniseră pe partizanii anticomuniști Ion Șerban și Ion Voican. Torturat la Securitatea Pitești, de anchetatorul Nicolae Zamfirescu și condamnat, de Tribunalul Militar București, la 8 ani de închisoare. Nemulțumit de sentință,

procurorul a înaintat recurs și lui Virgil Popescu i s-au mai adăugat 5 ani la pedeapsă. Detenția la Jilava, Gherla, Stoenеști, Grădina și Salcia, unde a fost brutalizat pentru că nu reușea să-și îndeplinească "norma".

POPESCU, Virgil. Învățător din Râmnicu-Vâlcea. Condamnat. În loc să fie eliberat, a fost trimis în Bărăgan, cu domiciliu obligatoriu.

POPESCU, Virginia Șt. Născută la 27 noiembrie 1919, în București. Arestată la 20 iunie 1950, în lotul fostului deputat P.N.Ț., Orest Coslovski. Condamnată, prin sentința 1.560/11.12.1951 a Tribunalului Militar București, în lotul de 21 de persoane, înscenat în jurul consilierului britanic, Gibson, pentru "favorizare la crimă de înaltă trădare". Detenția la Mislea, de unde a fost eliberată la 6 septembrie 1952.

POPESCU, Xenia P. Născută în 1901, la Chișinău — Basarabia. Deportată de sovietici, în 1941, în Siberia, împreună cu copiii, Boris (n. 1921) și Raisa (n. 1922).

POPESCU, Zamfira. Vezi Popescu, Victoria.

POPESCU, Zinaida. Vezi Popescu, Domnica A.

POPESCU, Zoe. Țărăncă din satul Vișina-Titu. Arestată și torturată, pentru că luase parte la răscoala de la 21 ianuarie 1961, împotriva colectivizării. Au fost arestați, cu acea ocazie, 24 de țărani, împotriva cărora s-au pronunțat, în total, 291 de ani de închisoare.

POPESCU, Zoita M. Născută la 3 august 1932, în Bulgaria. Domiciliată la Constanța. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

POPESCU-BĂLDESCU (sau BĂLDANA, sau BILDESCU), Ion. Preot ortodox arestat la 15 august 1952. Detenția la Coasta Gales, unde a și murit, la 24 septembrie 1952, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPESCU-BREAZA, Emilian. Student la Institutul de Medicină Militară din București. Arestat în 1948, împreună cu mai mulți colegi.

POPESCU-CEICA, Gheorghe. Născut în 1893. Avocat din Oradea. Membru

al Baroului Bihor. Membru P.N.Ț. și deputat de Bihor. Arestat în 1948, de Securitatea Oradea și condamnat. Detenția la Poarta Albă, unde a murit în septembrie 1952, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPESCU-COMIȘANI, Dumitru.

Născut la 19 iulie 1883, în comuna Comișani — Dâmbovița, ca fiu al preotului Nae Popescu și al pretesei Anastasia Popescu. Absolvent al Liceului *Mihai Viteazul* din București și al Facultății de Litere și Filosofie din Capitală. Profesor de filosofie și geografie la Liceul *Spiru Haret* din Tulcea. A participat la campania din Bulgaria (1913) și la Primul Război Mondial. Ca sublocotenent în cadrul Regimentului 11 Infanterie, s-a distins în luptele de la Mărăști (iulie 1917), fiind rănit de două ori. A fost avansat locotenent și a primit mai multe decorații, printre care *Coroana României*, în grad de cavalier. În 1923 s-a căsătorit cu Vasilica Angelescu, împreună cu care l-a avut pe Adrian. Membru P.N.Ț., deputat în două legislaturi (în perioada 1927-31) și prefect de Tulcea. În 1933 a suferit un atac cerebral, în urma căruia a rămas parțial paralizat. A continuat, totuși, să se ocupe de catedra sa, până în 1940, când s-a pensionat. Arestat la 30 decembrie 1947, chiar în ziua abdicării forțate a M. S. Regelui Mihai I. Ținut la Siguranța din Tulcea, într-un grup numeros de arestați, până la 7 ianuarie 1948. Rearestat la 15 august 1952, în vârstă de 69 de ani și invalid, și dus la Galați. Se pare că a avut un nou accident vascular și, în cea de-a doua jumătate a lui ianuarie 1953, a fost trimis acasă, pentru a nu muri la închisoare. A murit la 14 februarie 1953. Înmormântat la Tulcea și reînhumat, în 1974, la Cimitirul *Eternitatea* din București.

POPESCU-CORBU, Constantin.

Născut la Drăgășani — Vâlcea. Ofițer de artilerie. Decorat cu Ordinul *Mihai Viteazul*, pentru acte de vitejie în Primul

Război Mondial. Ofițer de Stat Major, comandant al Regimentelor 26 și 33 Artilerie și al Liceului Militar *D. A. Sturdza* din Craiova. Inspector de Severin, prefect de Râbnița și Vice-guvernator al Transnistriei (cu grad de general). Arestat în 1947 și anchetat în luna aprilie, în legătură cu Partidul foștilor veterani de război, al cărui președinte era, și cu demnitățile pe care le ocupase în Transnistria. Condamnat la 12 ani de muncă silnică. Eliberat în 1956. A fost obligat să ducă o viață de mizerie, timp de 3 ani, vânzând bilete loto la Podul Izvor. Rearestat, torturat în ancheta Securității Uranus și condamnat la 8 ani de închisoare, pentru “discuții dușmănoase”. Detenția la Jilava, unde a murit în 1963, în condiții de exterminare.

POPESCU-GĂSTEȘTI, Constantin.

Avocat. Arestat la 15 august 1952. Detenția la Canal, până în mai 1954.

POPESCU-GRIJINCU, Aurel V. Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-GRIJINCU, Aurora V. Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-GRIJINCU, Costică V. Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-GRIJINCU, Dragoș V. Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-GRIJINCU, Ilie V. Conferențiar universitar la catedra de limbi romanice a Universității din Cernăuți — Ucraina. Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-GRIJINCU, Ionică V. Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-GRIJINCU, Mircea V. Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-GRIJINCU, Petrea V. Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-GRIJINCU, Vasile. Din comuna Pătrăuții de Jos — Storojineț (Bucovina de Nord). Tatăl a 9 copii (dintre care un băiat, Feodor, avea să moară de tifos, în 1945). A încercat să se refugieze în România, dar a fost prins la Fântâna Albă, la 1 aprilie 1941. Condamnat la

moarte și confiscarea averii, de către autoritățile sovietice, prin dosarul penal nr. 12.969. A murit la 4 iulie 1942, în lagărul de la Sverdlovsk, cu mult înainte de pronunțarea sentinței, la 4 decembrie 1942. Soția lui, Veronica, și copiii, Ionică, Petrea, Aurora, Aurel, Dragoș, Mircea, Ilie și Costică (în vârstă de 4 ani) au fost arestați, la 25 august 1946, și deportați. Patru luni a durat drumul prin închisori și lagăre, până au ajuns, în Ajunul Anului Nou 1947, în Kazakhstan. Slăbiți, flamânzi și înghețați, au ajuns, în cele din urmă, în capitala raionului Arâkbalâk, unde autoritățile nu au vrut să o preia decât pe Veronica, cu 2 dintre copii, Ionică și Feodor (care murise deja, în 1945). Ceilalți copii nu figurau în documentul de condamnare. Au fost cu toții aruncați într-un bordei care nu mai avea ușă și fereastră și au primit 3 porții de mâncare, deși erau 9 persoane. Veronica Popescu-Grijincu s-a zbatut pentru a-și salva copiii, trimițându-i chiar o scrisoare lui Stalin. După 2 ani, au primit permisiunea întoarcerii și în toamna lui 1948 au plecat spre Pătrăuți (cf. Ilie Grijincu, în *Drumul spre Golgota*, Editura Moldova, Iași, 1994).

POPESCU-GRIJINCU, Veronica.

Vezi Popescu-Grijincu, Vasile.

POPESCU-KALINDERU, Ion. Născut în comuna Tecuci — Teleorman (de pe valea pârâului Tecuci, afluent al râului Vedea), într-o familie de învățători. Absolvent al Facultăților de Litere și Drept. A luptat în cel de-al Doilea Război Mondial. După război, i s-a interzis să mai practice avocatura și a rămas profesor în comuna sa natală. Soției i-a fost confiscată proprietatea din județul Olt, iar el a fost persecutat de autoritățile comuniste. Arestat în iulie 1951. Nu a fost condamnat. Detenția la Calea Rahovei (București), Jilava, Făgăraș, Cernavodă și Capul Midia. Eliberat după 5 ani, fără să i se ofere vreo explicație în legătură cu motivele pentru care fusese deținut.

POPESCU-LOREDAN, Ion. Născut la Galați. Cântăreț de operetă. Absolvent al Conservatorului de Muzică din București. Și-a început cariera de cântăreț încă din timpul facultății, dublându-l pe

Ion Dacian în *Sânziana și Pepelea*. În 1946 (la vârsta de 14 ani), se aflase printre tinerii bătuți de comuniștii de la Șantierele Navale din Galați, care invadaseră sediul

P.N.Ț. din oraș, de pe str. Doamnei. Plin de sânge și îmbrăcat cu pantaloni scurți, fusese dus în beciurile Securității, “pentru a se învăța minte”. Dar nu s-a învățat. S-a afirmat în cariera datorită calităților excepționale, fără să fie membru de partid. La 20 aprilie 1959, a fost luat cu un automobil, de la Teatrul Muzical din Brașov, și dus la Securitatea Brașov, unde a primit pumni și picioare de la anchetatorii Daitel, Elges, Gherghei ș.a. A fost torturat cu bestialitate, fiind bătut la testicule de către Daitel, prin “metoda” Videi Nedici, și înjurat în cele mai josnice moduri. “*Te întreba, el, anchetatorul, scria și la isprăvire te pune să semnezi, ce numai el știa*”. Trei luni a fost chinut în anchete, în special noaptea. Ion Popescu-Loredan a fost învinuit că i-ar fi insultat pe reprezentanții Sfatului Popular din Brașov, veniți în inspecție la teatru, și că ar fi purtat “discuții dușmanoase”, spunând că “*ar face ceva pe ei șpe inspectorii, n.n.ț*”. Anchetatorii au încercat să-l facă să declare că era și membru al unei “organizații subversive”, dar nu au reușit. Condamnat în 1959, în urma unui proces înscenat, la 7 ani de închisoare. Detenția la Codlea, Jilava, Brăila, Salcia, Strâmba, Periprava și Luciu-Giurgeni. A muncit ca un rob, până la mijlocul lui aprilie 1964, când a fost eliberat, prin grațiere. În 1967 i s-a rejudecat procesul și a fost achitat. În 1987 a plecat în Occident, unde a cântat în biserici și pe străzi, spre uimirea oamenilor care aveau în fața lor un talent uriaș, persecutat de comuniști.

POPESCU-LUMINĂ, Constantin N.

Inginer din comuna Brastavăț — Romanai. Arestat în noiembrie 1949 și condamnat la 5 ani de închisoare, în lotul inginerului Ion Necula. Detenția la Peninsula, unde a avut o comportare demnă, și Gherla

(după 18 iulie 1953). După eliberare, s-a stabilit la Ploiești. Există surse care afirmă că ar fi devenit informator al Securității.

POPESCU-LUPU, Sabin. Născut la 4 februarie 1909, în comuna Celei-Tismană — Gorj. Învățător domiciliat în Târgu-Jiu. Arestat la 15 august 1952 și condamnat, prin sentința 21/1952, la 5 ani de închisoare. Detenția la Craiova, Jilava și Caransebeș, unde a aflat că i se micșorase pedeapsa și a fost eliberat, prin biletul 1.929/18.06.1954.

POPESCU-MEHEDIŢI, Ion V. Născut la 14 martie 1910, în comuna Bălăcița — Mehedinți. Domiciliat în București (str. Filaret, nr. 33). Conferențiar de geografie, la Academia Comercială și Facultatea de Agronomie. Director al revistei *Țărănișmul*. Membru P.N.Ț., din 1929. Fin al lui Ion Mihalache și secretarul acestuia (1932-37). Vicepreședinte al organizației P.N.Ț. Mehedinți, director administrativ al ziarului *Dreptatea*, membru în Comitetul Central al Partidului Național Țărănesc. Cap al listei de Mehedinți, pentru Camera Deputaților, la alegerile din noiembrie 1946, falsificate în mod grosolan de comuniști. Arestat în iulie 1947, anchetat la Văcărești și folosit, ca martor al acuzației, în procesul Maniu — Mihalache, în noiembrie 1947. Inculpații și asistența au fost consternați la auzul declarației lui Ion Popescu-Mehedinți, care a spus că era firească ca P.N.Ț.-ul să fie dizolvat, pentru că era un partid antidemocratic, antisovietic și care se baza pe un naționalism șovin, fapt care și condusese la victoria F.N.D.-ului în alegerile din noiembrie 1946. Cu toate compromisurile, a fost condamnat administrativ și s-a îmbolnăvit, din cauza regimului de detenție. Eliberat la 28 octombrie 1955. A mai fost rearestat.

POPESCU-MEHEDIŢI, Lucia I. (fiica lui Popescu-Mehedinți, Ion V.). Din București (str. Filaret, nr. 33). Fină a lui Ion Mihalache. Absolventă de liceu. Arestată și deținută ca ostatică, până după prinderea tatălui său, după înscenarea de la Tamădău. Anchetată la M.A.I. și eliberată în octombrie 1947.

POPESCU-MINCU. Născut la 31

ianuarie 1885, în comuna Singureni — Giurgiu. Industriar și comerciant. Veteran din Primul Război Mondial, decorat cu *Coroana României*, pentru actele de vitejie de la Mărășești.

Membru P.N.L. Unul dintre cei mai bogați oameni din județul Vlașca. Deportat, împreună cu familia, de la Giurgiu la Rădășeni — Falciu, unde li s-a stabilit domiciliu obligatoriu. De acolo, Mincu Popescu a fost arestat, fără mandat, și dus la închisoarea Suceava, la 15 august 1952, și după câteva luni, în lagărul din Ghencea (București), la vârsta de 67 de ani. Fiind grav bolnav de inimă, a fost retrimis la Rădășeni. Rearestat de Securitate, și trimis din nou la închisoarea Suceava, unde a stat până în iunie 1954, în ciuda faptului că, prin decizia M.A.I. 5.061/1954, i se ridicase domiciliul obligatoriu, începând cu data de 1 martie 1954. A revenit la Giurgiu, unde totul îi fusese confiscat. A fost nevoit să locuiască pe la cunoscuți. Anchetat din nou, în 1962-63, pentru “deținere de aur” și torturat, la vârsta de 78 de ani, deși nu mai rămăsese decât cu hainele de pe el.

POPESCU-MINCU, Daniela (fiica lui Popescu-Mincu). Domiciliu obligatoriu la Rădășeni (1952-54).

POPESCU-MINCU, Mircea (fiul lui Popescu-Mincu). Născut la 28 septembrie 1935. Domiciliu obligatoriu la Rădășeni (24 aprilie 1952 — 1 iunie 1954).

POPESCU-MINCU, Paraschiva (soția lui Popescu-Mincu). Domiciliu obligatoriu la Rădășeni (20 aprilie 1952 — 1 iunie 1954).

POPESCU-MIRCENI, Cella. Din Dobrogea. Domiciliu obligatoriu.

POPESCU-MOZĂCENI, Ion (Nicolae). Născut la 2 iunie 1900, în comuna Mozăceni — Argeș. Diacon la Patriarhie. Domiciliat în București (str. General Lahovary, nr. 12). Fost membru al partidului condus de A. C. Cuza. Colaborator al mai multor reviste religioase. I l-a prezentat lui Nichifor

Robu pe preotul Ilie Imbrescu, și a depus jurământ în cadrul organizației anticomuniste *Salvarea Neamului*. Arestat în martie 1948 și anchetat la M.A.I., unde a fost înscenat procesul, sub supravegherea lui Dulgheru și Nicolski. A primit, prin sentința 1.025/1.07.1948 a Tribunalului Militar București (președinte — colonelul Mihai Vasilescu), trei pedepse, de câte 8, 10 și, respectiv, 10 ani de închisoare, pentru “complot și răzvrătire”, urmând să execute 10 ani. Detenția la Jilava, Aiud (unde, în 1953, abia se mai mișca, de slăbit ce era) ș.a. Eliberat în 1958.

POPESCU-NASTA, Bobiță (fiul lui Popescu-Nasta, Liviu V.). Tânăr plin de farmec. Arestat și bătut la Securitate, pentru că lua parte la manifestații anticomuniste.

POPESCU-NASTA, Liviu V. Născut la 1 aprilie 1891, la Brașov. Licențiat în Drept. Gazetar, corespondent al mai multor agenții de presă occidentale. Socrul profesorului William Deakin, secretar al lui Winston Churchill. După 23 august 1944, a fost corespondent al prestigiosului *The New York Times*, la București. Arestat la 25 iulie 1949, pentru “încercare de părăsire a țării” și implicat într-o înscenare a Securității, care dorea să organizeze un proces răsunător, de “șpionaj”. La 3 martie 1950, a fost închis Oficiul de Informații al SUA din București, la ordinul Biroului Politic al Comitetului Central al P.M.R. În cadrul unei ședințe a acestuia, Ana Pauker spusese: “*Trebuie să închidem oficiile de informații, pentru că le folosesc pentru propagandă, dau filme, au bibliotecă, vin acolo copii de școală*”. Gheorghe Gheorghiu-Dej a continuat: “*Completez propunerea tov. Ana să ia măsura închiderii. Să se publice după aceea în presă, și Ministerul de Interne să ia măsuri împotriva acelor care merg acolo, să fie trimiși în batalioane de muncă. Așadar, să fie clar, trebuie luate măsuri de arestare împotriva tuturor care merg acolo*”. Astfel, Pantiușa Bodnarencu a primit mână liberă să îi aresteze pe tinerii care frecventau bibliotecile străine. La nici 6 săptămâni după această ședință a Biroului Politic,

Liviu Popescu-Nasta a fost condamnat, prin sentința 381/25.04.1950 a Tribunalului Militar București (președinte — Alexandru Petrescu), la 20 de ani de muncă silnică, într-un lot de 5 “trădători”, alături de printesa Eleonora Bunea de Wied (fiica fostului rege al Albaniei și înrudită cu Familia Regală română), surorile Anny și Nora Samuelli și Constantin (Costică) Mugur. Detenția la Jilava, Aiud, Pitești (după 1954) și Văcărești, unde a murit la 6 decembrie 1956, în condiții de exterminare (după o febră foarte mare, își pierduse cunoștința și murise la infirmerie). După alte surse, ar fi murit la Jilava. Fiind foarte slăbit, a primit, la închisoare, sprijinul lui Ionică Despan.

POPESCU-NECȘEȘTI, Alexandru

I. Licențiat în filozofie și drept, la București. Avocat, ziarist și om politic liberal. Deputat P.N.L. de Hotin, secretar-general la Ministerul de Justiție (1927), membru în Consiliul Superior al Avocaturii Statului, ministru — subsecretar de stat la Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor (1933-34). Arestat în noaptea de 5 spre 6 mai 1950 și dus la Sighet, în aceeași dubă cu Petre Bejan, Bebé Brătianu, Gheorghe I.I.C. Brătianu, Napoleon Crețu, Constantin C. Giurescu, Manolescu-Strunga, generalul Samsonovici, Gheorghe Tătarescu, Gheorghe Vântu ș.a. Eliberat în iulie 1955, de la Malmaison.

POPESCU-NECȘEȘTI, Aurel I.

Născut la 23 septembrie 1888, la Necșești. Avocat din București. Membru P.N.L. Fost viceprimar al Bucureștiului. Arestat la 15 august 1952 și condamnat administrativ. A murit în 1953, în lagărul de muncă forțată de la Spantov.

POPESCU-NECȘEȘTI, Dumitru. Colonel. Arestat și anchetat.